

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **D. N.**
bytem D. B. O.
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Tichým
sídlem Šaldova 217/7, Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. V.**
bytem D. B. O.
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Kadeřábkem
sídlem Michalská 4, Litoměřice

o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 12. 9. 2016 č. j. 49205/2016-MZE-12151

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 12. 9. 2016 č. j. 49205/2016-MZE-12151 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 18 174 Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Tichého, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž nebylo vyhověno námitce žalobce podané proti Oznámení Státního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) o provedení aktualizace evidence půdy ze dne 13. 5. 2016 pod č. j. SZIF/2016/0379236 (dále jen „Oznámení SZIF“).

2. Námitka žalobce byla podána podle § 3g odst. 7 zákona č. 252/1997 Sb. o zemědělství ve znění účinném ke dni 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o zemědělství“).
3. Prvostupňové rozhodnutí – Oznámení SZIF o provedení aktualizace evidence půdy bylo vydáno v řízení vedeném na základě ohlášení uživatelské M. V., a to poté, kdy původní oznámení ze dne 10. 12. 2014 doručené žalobci jako dotčenému uživateli bylo zrušeno ministrem zemědělství usnesením ze dne 22. 7. 2015. Po doplnění dokazování SZIF pro účely posouzení právních důvodů užívání pozemků dotčených ohlášenou změnou v evidenci půdy rozčlenil pozemky do 16 skupin a vymezil rozpor ohledně užívání práva k dílům půdního bloku (dále též jen „DPB“), resp. k částem DPB pod body 1-16 označených parcelními čísly a příslušnými katastrálními územími. Na podkladě provedeného dokazování SZIF došel k závěru, že k DPB zemědělské půdy pod body 1-9, 11, 12, 14 a 15 právní důvody užívání půdy svědčí ve prospěch ohlašovatele změny M. V. a v tomto rozsahu provedl aktualizaci evidence půdy. O tom žalobce jako dotčeného uživatele půdy vyrozuměl předmětným oznámením. V případě DBK pod body 10, 13 a 16 SZIF došel k závěru, že právní důvod užívání ohlašovatele nesvědčí.
4. SZIF konkrétně rozčlenil, že DBK, resp. části DBK pod body 6 a 12 svědčí ohlašovatelce užívání z titulu vlastnického práva k této zemědělské půdě, ve vztahu DBK pod body 1, 9 a 14 je jejich vlastníkem R. N. Právním důvodem užívání půdy svědčící ohlašovatelce je smlouva o zemědělském pachtu ze dne 30. 7. 2014 uzavřená mezi R. N. jako propachtovatelem a ohlašovatelkou jako pachtýřem, a to ode dne 1. 10. 2014. K DBK pod body 2, 8 a 11 SZIF shledal právní důvod užívání svědčící ohlašovatelce v pachtovní smlouvě ze dne 26. 8. 2014 uzavřené mezi J. R. jako propachtovatelem a ohlašovatelkou jako pachtýřem. K DBK pod body 3, 5 a 15 SZIF shledal právní důvod užívání svědčící ohlašovatelce ve smlouvě o zemědělském pachtu ze dne 19. 4. 2014 uzavřené mezi Ing. R. S. jako propachtovatelem a ohlašovatelkou jako pachtýřem. K DBK pod bodem 4 je právním důvodem užívání svědčícím ohlašovatelce smlouva o zemědělském pachtu ze dne 4. 7. 2014 uzavřená mezi J. E. jako propachtovatelem a ohlašovatelkou jako pachtýřem. Ve vztahu k DBK pod bodem 7 tvoří právní důvod užívání svědčící ohlašovatelce smlouva o zemědělském pachtu ze dne 16. 5. 2014 uzavřená mezi Mgr. M. K. jako propachtovatelem a ohlašovatelkou jako pachtýřem.
5. SZIF dále odůvodnil, z jakých důvodů nesvědčí uživatelské právo ohlašovatelce k DBK pod body 10, 13 a 16.
6. O námitce žalobce proti Oznámení SZIF žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

7. Žalovaný ve smyslu přechodných ustanovení zákona č. 179/2014 Sb., kterým byl novelizován zákon o zemědělství, posuzoval podle dosavadních právních předpisů platných dle zákona o zemědělství do 31. 12. 2014 a ve svém rozhodnutí se vypořádával s jednotlivými námitkami žalobce, v nichž žalobce namítl vady dokazování a vady právních závěrů učiněných SZIF v napadeném oznámení.
8. K námitce, že se SZIF nezabýval dostatečně pravostí a správností doložených soukromoprávních listin a jejich obsahem, žalovaný uvedl, že tato námitka byla vznesena bez konkretizace ve vztahu ke konkrétnímu provedení důkazu. Nebylo tedy možné dovodit, jakého konkrétního pochybení se SZIF dopustil. Poukázal na to, že pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v rozhodnutí SZIF je polemika ve věci hodnocení pravosti a správnosti doložených soukromoprávních listin, pak tato byla do rozhodnutí pojata v reakci na argumentaci žalobce v souvislosti s ustanovením § 565 zákona č. 89/2012 občanského zákoníku.

9. Žalovaný uvedl vztah řízení o aktualizaci evidence půdy a správního řádu, kdy uvedl, že na řízení podle § 3g zákona o zemědělství se nevztahuje správní řád s výjimkou lhůt a doručování. Nicméně na postup SZIF je nutné aplikovat ustanovení § 177 správního řádu, resp. jeho část čtvrtou, tj. základní zásady správního řízení. SZIF beze zbytku splnil požadavek ustanovení § 2 správního řádu, když v řízení zjišťoval všechny okolnosti, které jsou důležité pro ochranu veřejného zájmu. Učinil tak výzvou předložení právních titulů prokazujících právní důvod užívání zemědělské půdy dotčené změnou dle ohlášení ohlašovatelky. Vada dokazování nemůže spočívat v tom, že hodlá-li účastník napadnout soukromoprávní listinu námitkou nepravosti či nesprávnosti, toto tvrzení nemůže bez dalšího popřít správnost a důvěryhodnost soukromoprávní listiny jako důkazu, je vždy třeba přihlídnout k okolnostem daného případu. Účastník řízení tak musí alespoň navrhnout nebo předložit důkazy k prokázání relevantních skutečností zpochybňujících správnost nebo důvěryhodnost soukromoprávní listiny. Žalovaný popřel relevanci argumentů žalobce napadající právní důvody, které uplatnila ohlašovatelka změny s tím, že v situaci, kdy žalobce nedisponuje platným právním důvodem nutným pro zápis do evidence půdy, je jakékoliv právní hodnocení týkající se soukromoprávních listin bez významu.
10. K námitce žalobce ve věci nesprávného výkladu ustanovení § 676 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku ohledně nevyvratitelné domněnky konkludentního obnovení nájemního vztahu, žalovaný uvádí, že aplikace ustanovení § 676 odst. 2 citovaného občanského zákoníku nebyla po nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. nového občanského zákoníku možná, protože v citovaném ustanovení zákona je řešena otázka obnovy nájmu za situace, že nájemce užívá věc i po skončení nájmu. Žalobce však nedoložil užívání předmětných pozemků DBK pod bodem 7, a to ještě za situace, kdy pronajímatel s dalším užíváním předmětu nájmu ze strany dosavadního nájemce nesouhlasí. Proto v daném případě nebyly splněny zákonné předpoklady pro obnovení nájemního vztahu založeného původně nájemní smlouvou ze dne 1. 10. 2010 mezi M. K. jako pronajímatelem a Ing. S. N. jako nájemcem na dobu určitou do 30. 9. 2013 užíval.
11. Žalovaný má za to, že na řízení ve věcech aktualizace evidence půdy je s ohledem na ustanovení § 3g odst. 14 zákona o zemědělství třeba uplatnit postup podle § 177, resp. části čtvrté správního řádu. Zkoumá se, zda ohlášení splňuje všechny znaky požadované pro provedení změny v evidenci užití půdy. Posouzení nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci sporu mezi účastníky řízení o jejich právech a povinnostech. Má povahu úsudku o předběžné otázce, nikoliv konstitutivního rozhodnutí řešícího spor mezi účastníky řízení. Takové závazné řešení sporu náleží do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 26/2005-67, v němž se konstatuje, že ve správním řízení se řeší pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by správní úřad řešil soukromoprávní spor. Bylo nutné posoudit, který z účastníků pozemky užívá a z jaké právního titulu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 187/2014-37 otázku, komu svědčí právní titul užívání půdy, správní orgán neřeší, aby autoritativně rozhodl o právech a povinnostech subjektů nájemního vztahu, ale proto, aby mohl v rámci své kompetence provést případnou aktualizaci evidence půdy.

12. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě uvedl, že je zemědělským podnikatelem, zapsaným v evidenci zemědělských podnikatelů. Napadeným rozhodnutím je přímo zkrácen na svých právech, neboť se jím závazně a významně zasahuje do jeho veřejnoprávních subjektivních práv a mimo jiné se i předurčuje výsledek rozhodování o poskytnutí dotací. Žalobce zpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí, zejména namítá vady dokazování a nesprávnost přijatých právních závěrů.
14. Žalobce uvedl, že účastníci v řízení před SZIF předložili velké množství písemností (nikoliv pouze svých stanovisek, ale listin (žalobce materiál v rozsahu 290 stran). Žalobce namítá nedostatek aktivity správního orgánu, směřující k vyjasnění skutkových okolností, případně vymezení těch okruhů otázek, jimž bylo třeba se věnovat.
15. Dle žalobce celá řešená problematika má svůj původ v jediném ohnisku, představovaném Ing. S. N. (otcem žalobce). Ten rozvinul generační příběh, kdy nejprve žalobce pověřil pokračováním rodinné zemědělské tradice, ovšem poté, kdy žalobce skutečně začal podnik samostatně řídit, svůj názor změnil. Bezdůvodně označil žalobce za „nehodného syna“, široce své mínění publikuje a činí vše, aby svou volbu zvrátil, a to i za cenu likvidace vybudované podstaty podniku. O tom svědčí Ing. S. N. vyvolané spory, ať již jím vedené či vedené na jeho popud jeho okolím (mj. panem L. či paní V., roz. L. a dalšími) proti žalobci. Soudní spory zatím vždy strana Ing. S. N. prohrála, jako např. i správním orgánem zmiňované (skončené) řízení vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 10 C 14/2003 (o vrácení daru) a (alespoň v prvním stupni) jsou skončené další věci jako např. pod sp. zn. 10 C 81/2013 (o užívání), 14 C 2/2014 (o plnění), 9 C 460/2015 (o držbu), 9 C 285/2015 (o vyklizení). Řada účelových sporů (např. o vydání bezcenného šrotu) dále běží, k tomu se druží trestní oznámení na žalobce ze zcela smyšlených důvodů. U všech těchto aktivit byly v řízení (a v různé míře) zjištěny padělky listin, antidatace, nepravdivé ovlivňování a informování okolí, zejména pronájemců půdy a dalších osob, též někdy i nepravdivé svědectví apod. Tedy vše, co i v tomto správním řízení proti žalobci směřuje. Sem spadá nutnost řešení situace vzniklé v době, kdy Ing. S. N. počal připravovat svůj postup proti žalobci a žalobci odcizil nájemní a další užívací smlouvy spojené s podnikem, který mu předal, ač na jejich podkladě byl původní zápis v evidenci proveden a žalobci se pouze z části podařilo stav napravit. Odcizené dokumenty nyní slouží k tvorbě falz v podobě dodatečných „výpovědí z nájmu“.
16. Žalobce poukazuje na to, že uvedené skutečnosti ve svých podáních správnímu orgánu popsal, přesto SZIF odmítl důkazní návrhy žalobce s tím, že žalobce si měl veškerou dokumentaci ke sporné zemědělské půdě opatřit ve chvíli nabytí spoluvlastnictví soukromoprávní cestou, zejména od svého právního předchůdce. Vadu v přístupu dokazování napadené rozhodnutí nijak nevyřešilo. Žalovaný jen konstatoval, že na podkladě provedených důkazů SZIF správně došel k závěru, že u pozemků specifikovaných v bodech 1), 2), 3), 4), 5), 6), 7), 8), 9), 11), 12), 14), 15) svědčí tyto právní důvody ve prospěch ohlašovatelky změny (M. V.) a odkázal na Oznámení SZIF s tím, že toto oznámení podrobně faktický a rovněž tak právní stav rozebírá. SZIF však jen odmítl důkazní návrhy žalobce či pouze učinil dotaz, aniž by trval na odpovědi (str. 9 Oznámení), či zaujal vlastní důkazní teorii o soukromých listinách (str. 14 oznámení nahoře), kde

uvedl, že není principiálně na místě požadovat dokládání pravosti a správnosti předložených soukromých listin.

17. Dle žalobce byl postup dokazování paušálně použit vadně, a proto nelze ani paušálně odmítnout žalobcovu námitku. Námitka žalobce se vztahovala ke všem v řízení předloženým dokumentům ohlašovatelky, majícím prokazovat výpovědi či jiné ukončení nájemního vztahu žalobci. Jde o dokumenty vytvořené dodatečně, na základě odcizených smluv (viz výše), rozdíl mohl být pouze v tom, že některé byly z vlastníků (popisem líčení o zavrženíhodnosti žalobce) celé vylákány a pouze antidatovány do doby, kdy mohly být účinně doručeny Ing. S. N. nebo jim byly již předem vytvořené předány nebo sepsány vlastníkem pod vlivem líčení Ing. S. N. (a jeho okolí včetně ohlašovatelky), jaké hrůzy je čekají, budou-li pozemky pronajímat žalobci (nejméně neplacení nájmu, zanedbání polí, konkurs nájemce apod.), V této situaci nelze žádat, aby námitka byla konkretizována ve vztahu „ke konkrétnímu provedenému důkazu“.
18. Z vysvětlujících podání žalobce vyplynulo, že všechny v řízení řešené případy mají stejnou genezi, koordinovanou aktivitou, kdy mnoho let vlastníci jako R. N. (bratr žalobce), J. R., Ing. R. S., Mgr. M. K., Z. F. (a řada dalších, vystupujících v jiných druhově shodných řízeních), půdu pronajímali (a činí tak i nadále), ale ve stejné době (nikoliv dle data výpovědi, ale dle skutečné své aktivity) se začnou zabývat otázkou „ukončení zemědělské činnosti Ing. S. N., aby všichni po r. 2014 umožnili změnu užívání pro ohlašovatelku, dceru společníka Ing. S. N. pana L., ač do té doby pobírali nájemné, zasílané žalobcem, ale jen někteří poslední platbu nepřijali. U samotné ohlašovatelky správní orgán pak akceptuje její pozoruhodné vysvětlení, že místo platby nájmu jde o „zálohu na náhradu bezdůvodného obohacení“.
19. Žalobce namítá, že v kontextu odmítnutých, neprovedených či nesprávně hodnocených důkazů není ani správné hodnocení žalovaného, že SZIF se detailně zabýval dokazováním ohledně právních důvodů užívání pozemků dotčených ohlášením, neboť SZIF ignoroval celek řešené situace.
20. Žalobce dále v podané žalobě vytýká žalovanému nerelavantní a bezvýznamnou argumentaci ohledně slovní obhajoby žalobce pojmem „držba“ pozemku, ačkoliv žalobce užíval DPB jako nájemce a ve své podstatě šlo o vypořádání se s námitkou žalobce, že listiny prokazující ukončení nájmu žalobcem byly dodatečně zhotoveny a opatřeny takovou datací, která umožňovala jejich účinné doručení někomu jinému, než žalobci, zde Ing. S. N. Správní orgán se měl zabývat otázkou dlouhodobého právního vztahu uživatele půdy jiného vlastníka, kterému žalobce platil úhradu, otázkou nájmu a znaky nájmu. Žalobce poukázal na nesprávnou úvahu SZIF, že *pravost a správnost soukromých listin je dostatečně doložena již jejich předložením, neobsahují-li tyto vnitřní rozpory, alternace textu atd. takového rozsahu, že by tyto pravost a správnost předložených listin důvodně zpochybňovaly. Za takové situace je naopak na tom, kdo pravost a správnost listiny zpochybňuje, aby takové tvrzení doložil.* Dle žalobce je tato úvaha rozporná s ust. § 565 nového občanského zákoníku (OZ), které již v dané době platilo. Podle § 565 NOZ je na každém, kdo se dovolává soukromé listiny, aby dokázal její pravost a správnost. Je-li soukromá listina použita proti osobě, která listinu zjevně podepsala, nebo proti jejímu dědici nebo proti tomu, kdo nabytí jmění při přeměně právnické osoby jako její právní nástupce, má se za to, že pravost a správnost listiny byla uznána.
21. Žalobce uvedl, že zde šlo o sporné listiny ukončující nájem s předchůdcem žalobce a na ně „navazující“ smlouvy o zemědělském pachtu, tedy pouze o větu prvou cit. zákonného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ustanovení a argumentaci žalovaného tak žalobce činí nepřipadnou. Žalovaný nepostupoval ve smyslu ust. § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalobce poukázal na rozdíl úpravy v dokazování listinou dle § 53 správního řádu, které je postaveno na jiných principech – předpokladu správnosti. Oproti tomu o soukromých listinách však platí opak a na rozdíl od toho, co míní SZIF v odůvodnění svého Oznámení, je plně na místě požadovat dokládání pravosti a správnosti předložených soukromých listin, jsou-li pro řízení významné a je-li zpochybněna jejich autenticita, datace, či obsah (pravost, správnost). Svým postupem tak správní orgán popřel zákonnou úpravu dokazování a tento jeho postup nepochybně vedl k nesprávným závěrům, které též vyústily v nesprávné rozhodnutí. V této souvislosti žalobce již dříve připomenul konstantní judikaturu soudů, týkající se soukromých listin předkládaných účastníky řízení, ať již jde o záznamy či smlouvy, např. nájemní, případně jakékoliv jiné listiny podobného charakteru. Na rozdíl od veřejné listiny, kde skutečně důkazní břemeno leží na tom, kdo popírá její správnost, u soukromé listiny stačí „formální“ popření její správnosti a pravosti druhým účastníkem, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho účastníka, který tvrdil skutečnosti obsažené v soukromé listině. K důkazu pravdivosti soukromé listiny nepostačí účastníku samotná listina, ale je zřejmé, že bude muset nabídnout další důkazy, ze kterých bude možno dovodit, že obsah listiny je pravdivý. Platí tedy, že pokud protistrana pravdivost soukromé listiny popře, je třeba, aby účastník, který ze skutečností v listině uvedených vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky, prokázal pravdivost jejího obsahu jinými důkazy, které by (obecně vzato) musely postačovat k prokázání sporné skutečnosti i tehdy, kdyby takové soukromé listiny vůbec nebylo (shodně např. Krajský soud v Ústí nad Labem v rozhodnutí sp. zn. 12 Co 1073/2013), neboť existenci určité právní skutečnosti lze prokázat i tehdy, pokud se listina, zachycující obsah tohoto právního jednání ztratila, je však možno prokázat její existenci i obsah.

22. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že správní orgán zásadním způsobem modifikoval důkazní povinnosti účastníků v posuzované věci a zkrátit žalobce na jeho právech jednak tím, že odmítl provést dokazování o obsahu listin, které byly žalobci odcizeny, a jednak neřešil otázku pravosti listin předkládaných ohlašovatelkou o skončení nájmu žalobce a o vzniku nějakého jiného právního vztahu mezi oznamovatelkou a jinými osobami. To mělo být centrem dokazování. Důslednému řešení uvedené otázky nelze čelit jen konstatováním žalovaného, podle něhož je zde zvláštní vztah řízení o aktualizaci evidence půdy a správního řádu. I žalovaný připouští, že na postup SZIF je nutné aplikovat ust. § 177 správního řádu, resp. jeho část čtvrtou. V souladu s tímto jsou správní orgány obou stupňů vázány základními zásadami dle správního řádu, tj. že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
23. Pokud žalovaný uvádí, že princip materiální pravdy není bezbřehý a je limitován požadavky dle § 2 správního řádu, a to mj. požadavkem, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, tedy v daném případě se zájmem na správnosti údajů evidence půdy, lze s ním souhlasit, avšak i přes omezení dané účelem řízení nelze akceptovat, aby svévolným výkladem bylo dokazování arbitrárně limitováno a namísto principu materiální pravdy bylo rozhodnutí založeno na fiktivní realitě, vytvořené ohlašovatelkou a jejím okolím. Žalobce si je vědom omezených možností i řádně provedeného dokazování, přesto navrhl vše potřebné pro zjištění, kdy byly dokumenty a za jakých okolností vytvořeny, nabídl doklady o svém řádném a dlouhodobě placeném nájmu, to však SZIF vyřešil tím, že částky

plně neodpovídají částkám sjednaným, neboť docházelo ke změnám v rozlohách. Ostatně na důvody rozdílů nebyl žalobce nijak dotázán. I kdyby zde drobné rozdíly byly, pak přesto by sám fakt platby, bez existence nájmu, pozbyl rozumného smyslu. SZIF odmítnutím důkazu platbami nájemného přivodil stav, který lze obtížně přijmout, tj. že žalobce pokračuje v dlouhodobých platbách řadě osob (vlastníkům půdy, kterou užívá) bez nějakého důvodu.

24. Žalovaný zvolil postup, kdy vyžadoval předložení právních titulů prokazujících právní důvod užívání zemědělské půdy dotčené změnou dle ohlášení ohlašovatelky. Zde byly původní právní tituly prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy žalobce (převážně) odcizeny a nelze je předložit, proto muselo nastoupit dokazování o jejich existenci, založené na informacích vlastníků půdy i v době dřívější, na zkoumání stavu, který zde byl (např. zda byly placeny platby odpovídající nájemnému, jak tyto platby historicky evidoval nájemce a jak s nimi nakládal vlastník, kdo a jak pozemek užíval apod.) a k otázce okolností, za nichž byly vytvořeny výpovědi. Přitom žalobce důkazy k tomu potřebné označil, ovšem SZIF, veden výše zmíněnými úvahami, tyto důkazy odmítl či je hodnotil bez vztahu k řešené otázce a navíc nesprávně.
25. Žalobce však učinil vše, co mu správní řád ukládá a žalovaný neměl přistupovat k posouzení tvrzení a důkazů žalobce jen na základě obecné úvahy o soukromých listinách. Tím byl princip materiální pravdy nahrazen principem hodnověrnosti správnímu orgánu předložené fikce. Přestože se žalovaný v rozporu s cit. ust. § 565 NOZ dovolával předložení důkazů zpochybňujících správnost nebo důvěryhodnost soukromoprávních listin předložených ohlašovatelkou, žalobce tak učinil, když dokládal existenci skutečností, které by zde jinak nebyly (platby nájmu, jeho užívání pozemků, byť nazvané jako „držba“, jejich evidence, způsob převodu podniku, který nezahrnoval žádné upozornění na údajně existující výpovědi apod.) a které nemohou obstát vedle listin, které jsou za pravé prohlašovány. Tedy podrobně rozvedl a označil důkazy k prokázání relevantních skutkových okolností zpochybňujících správnost nebo důvěryhodnost soukromoprávní listiny použité v řízení jako důkaz, ač ten, kdo listinu předkládá, má prokázat její pravost. SZIF se tímto okruhem otázek nezabýval a např. platby nájmu využil pouze k úvahám o neplatnosti nájemní smlouvy, což nelze bez osvětlení diferencí přijmout, stejně tak jako úvahu o nejasnosti dlouhodobě užívaných pozemků.
26. Kromě námitek nesprávného zjištění rozhodných skutečností žalobce připomněl své námitky k nesprávným právním úvahám SZIF, které žalovaný opět nezhojil a nedůvodně odmítl.
27. Žalobci není zřejmé, proč z hlediska pojmů „absolutní neplatnost“ právního jednání, a pojmu „zdánlivost“ jednání je polemika relevantní pouze ve vztahu k provedenímu hodnocení existence právního důvodu ohlašovatelky a nikoliv právního důvodu dotčeného uživatele, zvláště, má-li podstata zkoumaného právního jednání vliv veřejný - význam pro cíl - dosáhnout na státní dotace. Svou roli hraje i nesprávný výklad ust. § 676 odst. 2 předchozího občanského zákoníku č. zák. č. 40/1964 Sb. Žalovaný řeší otázku, jak nájemce užívá věc i po skončení nájmu a uzavírá, že „dovodit užívání zemědělských pozemků dosavadním uživatelem i po 30. 9. 2013 nebylo možné, když sám dosavadní uživatel nedoložil užívání předmětných pozemků řešených pod bodem 7). Žalovaný zaměňuje právní pojem „užívání“¹ detentora (ius utendi) zahrnující i volní složku nájemce a dále přípravu na podzimní práce, ač momentálně nejsou vykonávány apod. Dochází tak

k absurdnímu výkladu, kdy za „užívání“ pokládá pouze faktický pobyt a či výkon činnosti na povrchu pozemku, což je výklad nesprávný.

28. Žalovaný (i SZIF) pochybili při výkladu ust. § 676 odst. 2 SOZ, kde činí vadný závěr, že k obnovení nájemní smlouvy dle ust. § 676 odst. 2 SOZ po 1. 1. 2014 již dojít nemohlo, neboť 1. 1. 2014, nabyt účinnosti nový občanský zákoník (NOZ). SZIF míní, že uvedené ustanovení zakládá nikoliv prolongaci práv a povinností plynoucích z původní nájemní smlouvy, ale stanovuje, že ze zákona vzniká nájemní smlouva nová, což žalovaný akcentuje shodně. K tomu žalobce citoval z ust. § 676 odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a uvedl, že z uvedeného zákonného textu přímo vyplývá, že jde o obnovení původního právního vztahu, neboť to zákon výslovně uvádí (tedy nikoliv o smlouvu novou). Docházeli k obnovení původní nájemní smlouvy, je bez významu, zda od 1. 1. 2014 platí NOZ či nikoliv. Ovšem NOZ i zde situaci řeší v § 3074 a komentář (ASPI k ustaň. § 3074) uvádí: *„Odpovídá standardním řešením, že se nájem, se zřetelem k jeho dlouhodobosti, posuzuje od účinnosti nového zákona podle jeho úpravy – pokud jde o práva a povinnosti vzniklé za účinnosti nového zákona. Zároveň se navrhuje zmírňující ustanovení k ochraně nabytých práv spojených s tzv. starými nájmy. Nepravá retroaktivita se však výslovně vylučuje u pachtu; v obou případech jde o důvody především praktické. U pachtu je třeba zohlednit, že platné právo pachtovní smlouvu neupravuje a nejčastější případy, které věcně odpovídají pachtu, upravuje dnes zákon o půdě. Případy nájemních smluv uzavřených za účinnosti starého občanského zákoníku odpovídají nově upravené pachtovní smlouvě. Pokud jde o nájem, který vznikl před účinností NOZ vznik, obsah i zánik těchto vztahů se řídí předchozí právní úpravou. Veškeré otázky související s nájmem (např. platnost smlouvy, vznik práva na slevu, výpověď z nájmu) je třeba posuzovat podle SOZ - viz § 3074 odst. 1 a § 3028 odst. 3 NOZ. Tedy platí, že i ust. § 676 odst. 2 SOZ skutečně obnovuje původní nájemní vztah, aniž by zde byl jakýkoliv prostor pro dopad NOZ.“*
29. Dle žalobce je zcela nesprávná též úvaha, týkající se výzvy k vyklizení (i snad prostřednictvím třetího). Zde SZIF akcentuje výzvu z 18. 8. 2014 a odkazuje na ustan. § 2230 odst. 2 NOZ, které stanoví překážku „znovu uzavření“ nájemní smlouvy toliko v podobě výzvy pronajímatele vůči nájemci (i třetí osobou), aby mu věc odevzdal, došlé nájemci do jednoho měsíce od uplynutí doby nájmu. Opomíjí však, že celý právní vztah se řídí ustanovením starého občanského zákoníku (v souvislosti s ust. § 676 odst. 2 SOZ). Zde jde o obnovení původního právního vztahu. Ze zákonného textu plyne, že pouze podání žaloby na vyklizení je spojeno se skončením, resp. neobnovením nájemního vztahu (viz též rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 26 Cdo 972/2006, 28 Cdo 1655/2005, 28 Cdo 2084/2002, 20 Cdo 2685/99 a řada dalších). Žádná výzva za dopadu úpravy starého občanského zákoníku nemá stejné účinky, jaké zákon přičítá pouze žalobě.
30. Žalobce nebrojí proti konstatování, že na řízení ve věcech aktualizace evidence půdy je třeba uplatnit postup podle § 177 SŘ, resp. části čtvrté správního řádu, to ostatně dříve připomněl, a již vůbec nežádá, aby toto řízení mělo povahu autoritativního rozhodnutí ve věci sporu mezi účastníky řízení o jejich právech a povinnostech a zde je ve shodě i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j., 7 As 26/2005-67. Je však přesvědčen, že v tomto správním řízení je nutno řešit otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, tj. kdo a jaký má právní důvod užívání a k tomu nelze dojít tím, že předložené fiktivní listiny ohlašovatelky (výpovědi a navazující smlouvy) jsou prohlášeny za nezpochybnitelné. Naopak, aby SZIF v rámci své kompetence mohl provést správný zápis do evidence, musí posoudit, který z podnikatelů pozemky užívá a z jakého právního titulu a vyřešení této otázky je podstatné pro vydání správního rozhodnutí, který z

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podnikatelů bude v evidenci zapsán. Tomu správní orgán nedostál. Odmítl důsledně zkoumat žalobcův právní důvod užívání i pravost žalobcem zpochybněných listin, ač má zkoumat, který z účastníků řízení půdu užívá a z jakého právního titulu a vyslovil několik neudržitelných zásad týkajících se dokazování, mnoho dalších důkazů zpochybnil, odmítl je či jen neprovedl a pokud je vůbec vzal na zřetel (jako např. dlouhodobé platby nájmu a stejně tak dlouhodobé užívání pozemků), odmítl se s nimi blíže zabývat, jako by bylo normálním, že užívání i platby jsou odděleny a mohou mít nějaký samostatný právní či jiný důvod (snad jako správním orgánem uznaná tvrzená „záloha na bezdůvodné obohacení“).

31. Ze všech výše vyložených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož Oznámení SZIF zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

32. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že tento případ je řešen v právním režimu zákona o zemědělství č. 252/1997 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon“). Podle § 3g odst. 14 zákona o zemědělství se na řízení ve věcech aktualizace evidence půdy nevztahuje správní řád (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů - dále jen „správní řád“) s výjimkou lhůt a doručování. Ze správního řádu se v dané věci proto uplatnil postup podle § 177, resp. jeho části čtvrté. Proto námitky žalobce, že nebylo provedeno řádné dokazování ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu, pokládá žalovaný za neopodstatněné. Jak SZIF, tak Ministerstvo zemědělství si opatřily dostatek důkazního materiálu k tomu, aby bylo možno provedení změny uživatele v evidenci půdy podle uživatelských vztahů řádně odůvodnit. V podrobnostech odkazuje žalovaný zejména na odůvodnění Oznámení SZIF o provedení změny evidovaných údajů v evidenci půdy a rovněž na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministra zemědělství.
33. Podstatou problému je spor mezi žalobcem a jeho otcem Ing. S. N. o nakládání se zemědělským majetkem, který Ing. S. N. žalobci daroval v roce 2012. Ing. S. N. do té doby dlouhodobě společně hospodařil v neformálně založeném „sdružení“ s J. L. (otcem M. V., nar. ...). Při darování zemědělského majetku mu D. N. údajně slíbil, že bude v hospodaření s J. L. pokračovat a že o důležitých věcech, týkajících se podmínek užívání zemědělské půdy, se budou radit a rozhodovat na základě vzájemné dohody. Jelikož podle Ing. S. N. i podle J. L., D. N. tuto dohodu nerespektoval a s darovaným majetkem podnikal dle svého uvážení bez ohledu na jejich názor, obrátil se Ing. S. N. na Okresní soud v Litoměřicích s žalobou o vrácení daru. Žalobě nebylo vyhověno, zároveň soud shromáždil množství důkazního materiálu svědčícího o tom, že důvodem sporu o užívání půdy není údajné špatné vyhodnocování údajných důkazů předkládaných žalobcem, nýbrž jednání všech zainteresovaných stran, jednajících ve vzájemném rozporu.
34. Dle žalovaného žalobce vždy uplatňoval vůči správnímu orgánu pouze obecné výhrady a na žádost o konkretizaci svých tvrzení ve vztahu ke konkrétnímu provedenímu důkazu buď nereagoval, nebo opět uplatnil pouze obecné argumenty, týkající se obvykle právního vztahu mezi ním a jeho otcem Ing. S. N., případně obecně vztahu s konkurenčními uživateli zemědělské půdy (p. V., p. B., p. S., Ing. H.). Žalovaný zdůraznil, že SZIF a následně též Ministerstvo zemědělství vždy posuzují u jednotlivých sporů o užívání zemědělské půdy právní důvody užívání, které by mohly svědčit stranám sporu. Žalobce D. N. směřuje své argumenty k tvrzení o nepravdivosti dokladů předkládaných jeho otcem Ing. S. N. či třetími osobami, ale sám žádné důkazy o tom, že má právní důvod užívání předmětných pozemků, nepředkládá. Zachování tzv. „pokojného stavu“, kterého se D. N.

opakovaně dovolává (argument dlouhodobosti užívání) nelze samo o sobě považovat za právní důvod užívání.

35. Žalovaný je toho názoru, že žaloba D. N. je nedůvodná a navrhuje proto, aby ji soud v celém rozsahu zamítl.

V. Osoba zúčastněná na řízení

36. V řízení k vyrozumění soudu uplatnila ve stanovené lhůtě práva osoby zúčastněné na řízení ohlašovatelka změny – paní M. V., k podané žalobě se však nevyjádřila.

VI. Jednání před soudem

37. Při jednání před soudem zástupce žalobce nastínil situaci tak, jak se vyvíjela od doby převzetí zemědělského podniku žalobcem, kdy si původní majitel podniku Ing. S. N. dar rozmyslel a v době po darování podniku žalobce vybídl pronajímatele pozemků, které se k provozu podniku vztahovaly, aby vypověděli nájemní smlouvy a uzavřely smlouvy nové s ohlašovatelkou. Správní orgány nevzaly na zřetel dokazování ohledně platnosti výpovědí a uzavřených smluv, a ačkoliv žalobce prokázal převod podniku a sním i převod nájemních vztahů, přičemž předložil řadu listin a vyjádření, v nichž konkrétně odkazoval na jednotlivé důkazy, správní orgány vzaly v úvahu jen listiny předložené ohlašovatelkou. Listiny předložené žalobcem byly k dispozici i ohlašovatelce, ta je mohla kdykoliv zpochybnit. Zástupce žalobce v řízení předložil rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 84Co 467/2015-519 a 84 Co 66/2015-270, které byly vydány ve věci vrácení daru a užívání usedlosti v Bohušovicích a vycházely z hodnocení vztahů mezi žalobcem a jeho otcem a z darovacích smluv.
38. Zástupce žalovaného odkázal na napadené rozhodnutí na podrobné odůvodnění věci v Oznámení SZIF a sdělil, že věci se dokonce při jednání za přítomnosti všech zúčastněných stran zabýval i ministr zemědělství na schůzce v r. 2017, kde k dohodě nedošlo. Zástupce žalovaného dále poukazoval na to, že žalobce konkrétně nepolemizoval s úvahami prvostupňového rozhodnutí, nenamítal konkrétně, k jakému konkrétnímu vztahu, jménu či pozemku se vztahuje nesprávné vyhodnocení věci správním orgánem 1. stupně. Zástupci účastníků při jednání před soudem vyjasnili ve vzájemné shodě časový předěl, k němuž vztahují účinnost smlouvy o darování podniku s ohledem na to, že v řízení bylo ve vztahu k převodu podniku předloženo více smluv. Za časové datum, k němuž se vztahuje posuzování převodu podniku a výpovědi z nájmu je třeba považovat datum 1. 1. 2012 na základě darovací smlouvy ze dne 1. 12. 2011, když text smlouvy ze dne 20. 3. 2012 jen ozřejmoval soubor převáděných nemovitostí, zapsaných v katastru nemovitostí.
39. Zástupce žalobce připustil, že jeho žalobní námitky byly vzneseny v obecné poloze, ale to proto, že u všech nájemních smluv předložených ohlašovatelkou platilo, že jsou nesprávné. Správní orgán se k návrhu žalobce odmítl důkazy žalobce zabývat s tvrzením, že soukromé listiny předložené ohlašovatelkou jako jediné mají důkazní váhu a nedal žalobci možnost zabývat se konkrétním skutkovým stavem. Žalobce navrhoval dokazování platbami nájmu, výslechy svědků, skutečným užíváním pozemků, vedením evidence nájemného v účetnictví, ale v situaci, kdy se správní orgán odmítl tímto dokazováním zabývat a požadoval na žalobci, aby předložené listiny ohlašovatelkou opřel jinak, nemohl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

činit nic než poukazovat paušálně na nesprávný postup správního. Nebylo nezbytné, aby rozporný postup rozepisoval ke konkrétním vztahům, když u všech namítaných smluv došlo k nesprávnému postupu a právnímu hodnocení. SZIF měl k dispozici i předchozí nájemní smlouvy, které předkládal sám Ing. S. N., neboť vzhledem ke společnému archivu v usedlosti je odnesl a dále je využil k přesvědčování pronajímatelů k výpovědím z nájmu. Žalobce má za to, že správní orgány v řízení přijaly závěry, které neodpovídají skutkovému stavu věci, tam kde byl notifikován rozpor správní orgány preferovaly jen jednu stranu, stranu ohlašovatelky a ačkoliv s podnikem přešlo všechno, co tam bylo, co se užívalo, za co se platilo, tuto kontinuitu užívacího práva zcela přešly. Za situace, kdy správní orgány věděly, že nájemní smlouvy byly žalobci odcizeny, trvaly na tom, aby to byl žalobce, kdo bude prokazovat, které nájemní vztahy přešly na žalobce. To je postup nesprávný a neodpovídá právnímu státu ani, kdyby správní řád neplatil.

40. Zástupce žalovaného poukázal na to, že SZIF se platbami nájemného zabýval, přitom vyšel z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 175/2013, v němž se soud vyslovil k potřebě přiřaditelnosti plateb ke konkrétním nájemním smlouvám. S ohledem na to, že některé platby neodpovídaly nájemním smlouvám, některé nebylo možné rozklíčovat, správní orgán nemohl přisvědčit tomu, že tyto platby trvání nájmu prokazují. Na dotaz soudu, za co tedy byly platby, které nebylo možné přiřadit ke konkrétním nájům, pronajímatelů zasílány, a proč bylo dle rozhodnutí SZIF argumentováno, že jde o náhradu za bezdůvodné obohacení, zástupce žalovaného uvedl, že bylo na žalobci, aby toto prokázal. Žalovaný neví, jak tyto platby zdůvodňovala ohlašovatelka, šlo možná o vypořádání nějakých starých dluhů, nicméně na žalobci byla identifikace plateb. Žalovaný poukázal na omezené použití správního řádu v uvedeném řízení a na to, že nebyl prokázán převod konkrétních nájemních vztahů, neboť darovací smlouva byla obecná, nebylo v ní uvedeno, které konkrétní nájemní smlouvy a se kterými pronajímateli byly součástí podniku. Účastníci řízení měli obsahu smlouvy každý rozdílné stanovisko a SZIF nadto vycházel z toho, že stanovisko ohlašovatelky podporoval i Ing. S. N.
41. Soud při jednání neprovedl dokazování listinami předloženými žalobcem při ústním jednání – rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť byť se tyto rozsudky týkaly vztahů mezi žalobcem a jeho otcem a úpravy obytného domu usedlosti, nemohly tyto konkrétně přispět k posouzení právní relevance soukromoprávních listin předložených ohlašovatelkou.

VII. Posouzení věci městským soudem

42. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
43. Žaloba je důvodná.
44. V souzené věci je mezi účastníky řízení veden spor o zákonnost provedení aktualizace evidence půdy u některých půdních bloků v důsledku sporu o právní důvody užívání ohlášením dotčené zemědělské půdy. Spor vznikl v řízení vedeném ve věci evidence využití půdy pro účely poskytování dotací.
45. Podle § 3a odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství evidence využití půdy slouží k ověřování správnosti údajů uvedených v žádosti, jejichž předmětem je dotace podle § 3 odst. 4 písm. a), ke kontrolám plnění podmínek poskytnutí dotace, pro evidenci

ekologického zemědělství, pro evidenci ovocných sadů, pro evidenci pěstování geneticky modifikované odrůdy, pro uplatnění nároku na vrácení spotřební daně, pro evidenci pěstování máku setého a konopí a pro evidenci území určeného k řízeným rozlivům povodní.

46. Podle § 3g odst. 1 zákona o zemědělství platí, že uživatel je povinen Fondu na jím vydaném formuláři ohlásit skutečnost, že došlo
 - a) ke změně průběhu hranice dílu půdního bloku,
 - b) ke změně uživatele dílu půdního bloku,
 - c) k ukončení užívání dílu půdního bloku,
 - d) ke změně druhu zemědělské kultury na dílu půdního bloku podle kritérií stanovených v nařízení vlády podle § 3i,
 - e) ke změně průběhu hranice osázené plochy vinice na dílu půdního bloku, s druhem zemědělské kultury vinice stanovené nařízením vlády podle § 3i, nebo
 - f) ke vzniku nového dílu půdního bloku, který není v evidenci půdy evidován,
 a to nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala; ohlášení změny zveřejní Fond způsobem umožňujícím dálkový přístup.
47. Podle § 3g odst. 2 cit. zákona zjistí-li Fond, že ohlášení změny podle odstavce 1 je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, vyzve uživatele, který učinil ohlášení změny, popřípadě uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Zjistí-li Fond, že ohlášení změny je nepravdivé nebo neúplné, vyzve uživatele k odstranění vad ohlášení změny, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy.
48. Podle § 3g odst. 3 cit. zákona Fond provede aktualizaci evidence půdy na základě ohlášení změny podle odstavce 1, jestliže
 - a) údaje v ohlášení změny neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými, nebo
 - b) ohlášení změny je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 2 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2. Fond vydá osobě, která ohlásila změnu, jakož i dalším osobám, pokud se jich změna týká, oznámení o aktualizaci evidence půdy.
49. Podle § 3g odst. 4 platí cit. zákona Fond aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede a tuto skutečnost s uvedením důvodu oznámí písemně uživateli, který učinil ohlášení změny podle odstavce 1, popřípadě osobě, které se aktualizace evidence půdy týká, jestliže
 - a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo
 - b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

50. Podle odst. 5 předmětného ustanovení platí, že „jestliže v důsledku ohlášení změny podle odstavce 1 mají být aktualizovány údaje týkající se dílu půdního bloku uživatele, který nepodal ohlášení změny, a na základě výzvy podle odstavce 2 nedoložil písemnou dohodu nebo neprokázal právní důvod užívání dílu půdního bloku, Fond mu písemně oznámí provedení aktualizace evidence půdy do 15 dnů ode dne, kdy aktualizaci evidence půdy provede“.
51. Podle § 3g odst. 6 cit. zákona proti oznámení podle odstavců 3 až 5 může uživatel podat Fondu nejpozději do 15 dnů ode dne jeho doručení písemnou námitku, která musí být odůvodněna. Podaná námitka nemá odkladný účinek. O podané námitce rozhoduje ministerstvo. Písemné vyhotovení rozhodnutí o námitkách se doručuje uživateli a je konečné.
52. Na základě shora uvedené právní úpravy soud považoval za nutné především akcentovat smysl vedení evidence využití zemědělské půdy, kterým je vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do předmětné evidence zaznamenávají údaje stanovené v § 3a zákona o zemědělství. Evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů je tedy určitým záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, jež slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací a kontrole jejich plnění, a to tím, že správní orgán při poskytování dotací vychází z informací, které jsou do této evidence zapsány na základě *průkazných* dokladů předložených příslušnou osobou.
53. V této souvislosti městský soud zmiňuje ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, podle které jsou správní orgán 1. stupně i žalovaný byli především povinni posoudit, zda jaký právní titul a komu svědčí k užívání pozemku. Existence či neexistence právních titulů k předmětným dílům DBK v dané věci představuje jak soukromoprávní spor mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, odvíjející se dokonce od jejich právních předchůdců, stejně tak se však tento spor týká i provedení aktualizace evidence půdy, jež náleží do pravomoci žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně (srov. shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 187/2014 - 37 a čj. 2 As 20/2016 - 29), neboť jako relevantní podklady pro možnou aktualizaci evidence půdy mohou sloužit toliko pravdivé a úplné údaje vycházející z platných právních titulů, jejichž posouzení se odrazí v rozhodovací pravomoci správních orgánů v rozhodnutí, jímž je buď oznámení o provedení aktualizace nebo oznámení o neprovedení aktualizace evidence půdy (§ 3g odst. 3 a 4 zákona o zemědělství). SZIF má na základě citované právní úpravy tedy určitou „posuzovací pravomoc“ ohledně souladu či rozporu ohlášených údajů se stávajícími údaji v evidenci půdy.
54. Správní soudy však ve své rozhodovací praxi stanovily určité limity uvedeného posuzování údajů. Nejvyšší správní soud judikuje, že v rámci postupu podle § 3g zákona o zemědělství řeší správní orgán prvního stupně a žalovaný pouze ty otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by jakkoliv řešili a vyřešili soukromoprávní spor mezi těmi, kdo tvrdí a předkládá doklady o svém užívacím právu. Aby však v konkrétním případě správní orgány mohly v rámci své kompetence provést zápis do evidence, musí posoudit, kdo půdní bloky užívá a na základě jakého právního titulu tak činí. Vyřešení této otázky je podstatné pro meritorní závěr, kdo bude v evidenci zapsán.
55. V souzené věci byli SZIF a potažmo i žalovaný povinni posoudit, zda právní titul k užívání pozemku svědčí ohlašovatelce (osobě zúčastněné na řízení), neboť ta svým ohlášením vyvolala řízení o aktualizaci evidence půdy a předložila soukromoprávní listiny (výpovědi

z nájmu učiněné vlastníky půdy jako pronajímateli vůči Ing. S. N. jako nájemci, výzvu k vydání pozemků R. N. – bratrem žalobce vůči žalobci, následné pachtovní smlouvy s ohlašovatelkou a další listiny, jimiž tato prokazovala změny v užívání některých pozemků poté, kdy otec žalobce Ing. S. N. přestal být nájemcem půdy a smlouvy o pachtu byly vlastníky pozemků uzavřeny s ohlašovatelkou. To bylo úkolem SZIF za situace, kdy žalobce jako dotčený uživatelem předmětných DPB rovněž předložil řadu dokladů, především „Smlouvu o bezúplatném převodu podniku z otce na syna ze dne 20. 3. 2012“ (dále jen darovací smlouva nebo smlouva o darování podniku), doklady o platbách za užívání půdy z důvodu užívacích titulů svědčících žalobci právě v důsledku darovací smlouvy jako právnímu nástupci původního nájemce Ing. S. N., korespondenci s vlastníky pozemků. Jak ohlašovatelka, tak i žalobce v řízení předkládali řadu dalších dokladů – nájemních smluv uzavřených různými osobami na straně pronajímatelů, dopisy, podání, výdejní doklady k platbám za užívání pozemků apod., které ze strany ohlašovatelky měly svědčit o ukončení nájemního vztahu Ing. S. N. jako právního předchůdce žalobce, a ty, které ze strany žalobce měly svědčit ve prospěch užívacích titulů žalobce.

56. Ačkoli žalovaný akcentuje odlišnost a specifikum řízení ve věci aktualizace evidence půdy s omezením jen posouzení předložených právních titulů užívání půdy, z rozsáhlého odůvodnění Oznámení SZIF jako prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že SZIF zcela zřetelně posuzoval některé soukromoprávní otázky související s genezí právních jednání uživatelů půdy. Přitom své meritorní závěry ohledně převážné většiny DPB specifikovaných v bodech 2)- 8) a 11), 12) založil na posouzení platnosti výpovědi z nájemních smluv učiněných vůči Ing. S. N., na Smlouvách o zemědělském pachtu předložených ohlašovatelkou a ve vztahu ke stěžejnímu důkazu žalobce – smlouvě o darování podniku - na právním názoru ministra zemědělství v usnesení ze dne 27. 3. 2013, že je skutečně nutné, aby dotčený uživatel při každé další aktualizaci údajů vedených v evidenci půdy uzavíral dohodu s ohlašovatelem nebo prokázal právní důvody užívání zemědělské půdy, když tak pro futuro nelze dovozovat pouze z dosavadního zápisu v evidenci půdy.
57. V dané věci SZIF rozhodoval poté, kdy jeho původní Oznámení ve věci ze dne 10. 12. 2014 a ze dne 15. 12. 2014 (tehdy vydané ještě Ministerstvem zemědělství, Krajskou agenturou) bylo zrušeno se závazným právním názorem, že převodem podniku vstoupil D. N. do právního postavení nájemce v případě nájemních smluv, které před převodem podniku uzavřeli pronajímatelé s Ing. S. N. a které byly součástí převodu podniku a že okamžité výpovědi z nájemního vztahu adresované Ing. S. N. před převodem podniku nemohly nabýt zamýšlených účinků. Ministr zemědělství přitom ve svém rozhodnutí vycházel právě z uvedené smlouvy o darování podniku ze dne 20. 3. 2012, ze všech jejích článků v bodě I s tím, že převáděný podnik je co do určitosti vymezen jako ucelený soubor věcí, majetkových práv a závazků. Uvedeným usnesením Ministerstva zemědělství byl správní orgán 1. stupně v dalším řízení proto veden k posouzení všech nájemních smluv k rozporovaným pozemkům, *pokud by žalobce disponoval uvedenými smlouvami*. Ve smlouvě o darování podniku, tj. Smlouvě o bezúplatném převodu (darování) zemědělského podniku z otce na syna ze dne 20. 3. 2012 je totiž specifikován převáděný zemědělský podnik včetně převodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů a *ze všech smluvních a závazkových vztahů, které převodce v souvislosti s provozem zemědělského podniku uzavřel (zejm. dodavatelskoodběratelských vztahů a nájemních smluv)* - čl. I. body 2.1 a 2.6. smlouvy včetně výpovědní doby, placení nájmu, dokladů o úhradě peněžitého plnění vlastníky půdy žalobcem a v případě pochybností k tomu, že ohledně výpovědi lze vycházet i z

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vyjádření vlastníků pozemku. Ministerstvo zemědělství tedy ve svém usnesení za právní důvod na straně žalobce považovalo smlouvu o darování podniku ze dne 20. 3. 2012, kterou byly z Ing. S. N. na žalobce převedeny práva a povinnosti týkající se podniku včetně nájemních smluv s tím, že tyto užívací tituly je třeba prokázat dalším dokazováním.

58. V tomto ohledu ministr zemědělství *navedl správní orgán 1. stupně vlastně k arbitrárnímu postupu* a to, v případě, že smlouvy nebudou k dispozici, i k dokazování o možném konkludentně uzavřeném nájemním vztahu. SZIF také dle náhledu soudu postupoval arbitrárně, když na jedné straně sice posuzoval platnost výpovědí nájemních smluv a platnost pachtovních smluv uzavřených s ohlašovatelkou, na straně druhé se zabýval i důkazy žalobce, nicméně se buď v úplnosti, nebo dokonce nesprávně vypořádal se žalobcem předestřenými otázkami soukromého práva. Jinými slovy, soudu není zřejmé, z jakého důvodu SZIF a potažmo žalovaný shledali hranici své pravomoci a příslušnosti v dokazování užívacích titulů jen z hlediska průkazu (důkazního břemene) na straně žalobce a nekladli důraz na prokázání pravdivosti a platnost soukromoprávních listin na straně ohlašovatelky a žalobcem předložené doklady (zejména platby nájmu) podrobili pochybnostem z hlediska právního titulu užívání. SZIF považoval žalobcem předkládaný právní titul – smlouvu o darování zemědělského podniku pouze za „*obecnou argumentaci*“ a přestože uznal, že žalobce nastoupil do právního postavení převodce podniku Ing. S. N., a vyžadoval, aby své právní postavení prokázal konkrétními užívacími tituly. Tomu však nenásvědčovaly vztahy mezi žalobcem, jeho otcem a potažmo i ohlašovatelkou. Zjevně nebyla možná písemná dohoda mezi účastníky řízení dle § 3g odst. 3 ani nebylo možné předložit původní nájemní smlouvy, jestliže žalobce tvrdil, že jimi nedisponuje a právní dokumenty mu byly odcizeny. Soud přisvědčuje tomu, že ke konkrétním pozemkům v DPB je standardně nezbytné předložit právní tituly užívání, nicméně v souzené věci nešlo o standardní poměry uživatelů, žalobce neměl nájemní smlouvy k dispozici, a proto na významu nabyly skutečnosti vzešlé z dokazování, k nimž ministr zemědělství SZIF zavázal. K rozporným pozemkům, zahrnutým do identifikovaných půdních bloků existovaly ohlašovatelkou dokládané výpovědi z nájmu a pachtovní smlouvy, okolnosti, jejichž vzniku musely být dostatečně známy všem účastníkům těchto právních ujednání včetně ohlašovatelky a tito mohli okolnost jejich vzniku osvědčit především z iniciativy ohlašovatelky, která se těchto vztahů dovolávala, zatímco žalobce byl doposud uživatelem zapsaným v systému evidence půdy a pravděpodobně i dosavadním příjemcem dotací. Není tedy zřejmé, jak jinak zcela zákonný požadavek na předložení konkrétních užívacích titulů mohl být z hlediska unesení důkazního břemene na účastníky řízení nerovně uplatňován.
59. K uvedenému v řízení vyšly najevo skutečnosti, od kterých nešlo odhlédnout.
60. V řízení byly ze strany ohlašovatelky předloženy výpovědi z nájmu převzaté Ing. S. N. až v r. 2013, tedy v době po převodu podniku na žalobce a smlouvy o zemědělském pachtu uzavřené pronajímateli s ohlašovatelkou v r. 2014, které měly prokázat změnu v dosavadních užívacích titulech ve prospěch ohlašovatelky žalobce. Žalobce oproti tomu obhajoval své postavení jako dosavadního uživatele nejen smlouvou o darování podniku ze dne 20. 3. 2012, která měla vylučovat, že ohlašovatelka vstoupila do nájemních vztahů po Ing. S. N. a mohla být jako uživatelka pozemku v evidenci půdy zapsána jako nástupkyně Ing. S. N., ale v genezi vývoje zemědělského podniku a užívatelských vztahů s tímto podnikem spojených také předložil řadu důkazů a vyjádření o okolnostech darování podniku a jednání Ing. S. N. v době po darování podniku. To včetně pro Ing. S. N. neúspěšného řízení u Okresního soudu v Litoměřicích ve věci žaloby Ing. S. N. proti žalobci o vrácení daru (zemědělského podniku darovaného žalobci), a to okolnostech

nátlaku na vlastníky půdy k podání výpovědi vůči Ing. S. N. tak, aby žalobce byl jako jeho nástupce vyloučen z užívání půdy (výpovědi a smlouvy z r. 2013 a 2014, kdy Ing. S. N. již neměl svědčit právní titul užívání půdy).

61. Lze přisvědčit tomu, že bylo na žalobci, aby své právní nástupnictví v důsledku převodu podniku včetně nájemních smluv k pozemkům smluvně zajistil a tím i prokázal. Žalobce však tvrdí, že smlouvy a doklady měl, avšak mu byly účelově odcizeny a ocitl se tak v situaci, kdy není v jeho moci tyto doklady předložit. Uvedené tvrzení nelze považovat za nevěrohodné, neboť tomu napovídá obsah rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích č. j. 10 C 14/2013-434 ze dne 26. 3. 2015 ve věci sporu o vrácení daru (zemědělského podniku), podrobně se zabývajícím jednáním žalobce a jeho otce ve vzájemných vztazích a další, zejména ty časově i vesměs textově shodné výpovědi z nájmu učiněných vůči Ing. S. N. jako předchůdci žalobce, které jsou datovány k době, kdy Ing. S. N. již nebyl nájemcem, přesto se účastnil převzetí těchto výpovědí za nestandardní neinformovanosti žalobce jako vlastníka předmětného zemědělského podniku, který mu daroval. Např. výpovědi z nájmu z r. 2014 učiněné pronajímateli S., Ing. R. S., pronajímateli P. a dalšími pronajímateli, jejichž podpis je nečitelný a jinak nejsou ve výpovědích označeni, učiněné vůči Ing. S. N. jsou nezvykle shodného textu a s tím, že jde o okamžité výpovědi bez stanovení výpovědní doby, ačkoliv jde o zemědělské pozemky. Tyto výpovědi a k tomu také dopis ohlašovatelky ze dne 25. 8. 2015 adresovaný SZIF (a nikoliv vyjádření jednotlivých pronajímatelů), vysvětlující zčásti, proč k výpovědím došlo, nasvědčují jakoby koordinovanému postupu, v němž aktivní byla ohlašovatelka. Uvedené nejenže nevylučuje tvrzení žalobce o účelové snaze přivodit zánik jeho dosavadních užívacích titulů, ale vzbuzuje pochybnosti o platnosti nových nájmu a postrádá průkaz pravdivosti a platnosti těchto smluv ze strany ohlašovatelky.
62. K tomu přistupuje skutečnost, že na základě vyjádření žalobce k okolnostem tvrzeného odnětí nájemních smluv prokazujících užívání půdy žalobcem správní orgány nezískaly ani relevantní vyjádření vlastníků pozemků k otázkám výpovědí z nájmu a uzavřených smluv o zemědělském pachtu. Z Oznámení SZIF je sice zřejmé, že vlastníci pozemků byli vyzýváni k vyjádření k platbám z nájmu, tito však na výzvy nereagovali. V řízení se tak vyskytla řada otázek předurčující soukromoprávní spor v širokém rozsahu dokazování mezi žalobcem a ohlašovatelkou o tom, kdo užívá pozemek a na základě jakého právního titulu. Rozhodnutí v takovém typu sporu přísluší soudu v občanskosoudním řízení. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že jeho pravomocí je posoudit jen právní titul užívání půdy a že faktický stav nemusí odpovídat stavu právnímu a že není pro aktualizaci evidence půdy relevantní. Nicméně pokud správní orgány v důsledku názoru ministra zemědělství prováděly dokazování a považovaly soukromoprávní listiny předložené ohlašovatelkou za jediné relevantní, pravdivé platné a platné z hlediska ust. § 3g odst. 2 a 3 zákona o zemědělství, a to z pohledu ust. § 565 NOZ učinily tak v důsledku nerovného vyhodnocení důkazů v rozporu s právem.
63. Stěžejním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je způsob vyhodnocení dokazování, tj. nesprávná modifikace důkazního břemene v dané věci, ostatně tak, jak žalobce zásadně namítá v podané žalobě.
64. Podle § 565 NOZ je na každém, kdo se *dovolává* soukromé listiny, aby dokázal její pravost a správnost.
65. V souzené věci se soukromých listin jako užívacích právních titulů jako důvodů změn v evidenci půdy *dovolávala ohlašovatelka* (nikoliv žalobce), jak nesprávně dovozuje SZIF,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

který ve svém Oznámení zcela v rozporu s citovaným zákonným ustanovením konstatuje, že pravost *a správnost soukromých listin je dostatečně doložena již jejich předložením, neobsahují-li tyto vnitřní rozpory, alternace textu atd. a že je na tom, aby ten, kdo takové listiny zpochybňuje, své tvrzení doložil*. Na rozdíl od veřejné listiny, u níž platí presumpce správnosti a právní význam, že zakládá vůči každému plný důkaz (tedy důkaz, který není třeba doplňovat) o tom, kým a kdy byla vystavena, jakož i o tom, co je v ní potvrzeno, o soukromé listině platí, že je na každém, kdo se jí dovolává, aby dokázal její pravost a pravdivost. Jestliže v dané věci z některých výpovědí z nájmu vyplývají věcné nesrovnalosti a časové pochybnosti v doručování výpovědí nesprávnému nájemci, vyplývající z tvrzení, námitek a důkazů uplatněných žalobcem, že nemohlo platně dojít k výpovědím z nájmu vůči jeho právnímu předchůdcům a tím ani k ukončení nájmu svědčících po převodu podniku žalobci, bylo na ohlašovatelce, aby prokázala pravdivost a platnost jí předložených užívacích titulů. V tomto směru nebylo v řízení provedeno dokazování na straně ohlašovatelky k odstranění rozporů, které v této věci a ve velkém rozsahu přinesla tvrzení obou účastníků.

66. Ke shora uvedenému žalovaný nejenže setrval na vadném přístupu k dokazování správním orgánem 1. stupně, když převzal nesprávnou modifikaci důkazního břemene ohledně soukromých listin předložených účastníky, ale nenapravil ani nesouladné závěry správního orgánu 1. stupně v Oznámení. Ty se týkaly stěžejního důkazu žalobce – Smlouvy o bezúplatném převodu podniku z otce na syna ze dne 20. 3. 2012 (uznané ministrem zemědělství a posuzované i Okresním soudem v Litoměřicích), když této smlouvě předcházela již darovací smlouva ze dne 1. 12. 2011 a SZIF dovozoval hranici pro posuzování účinnosti výpovědí vůči Ing. S. N. již ke dni účinnosti této smlouvy 1. 1. 2012. Správní orgán 1. stupně na jedné straně přisvědčil tomu, že právní úkony směřované po datu 1. 1. 2012, tj. po převodu zemědělského podniku vůči Ing. S. N. postrádají právní relevanci, jakou by tyto úkony měly, pokud by směřovaly vůči žalobci, na straně druhé však přitakal většině právních titulů dokládaných žalobkyní, aniž by dle § 565 NOZ požadoval prokázání jejich správnosti a důkazní břemeno otočil tak, že na straně žalobce právní důvod užívání půdy daný smlouvou o převodu podniku ani doklady o platbách nájmu nepostačují a při nesprávném výkladu § 565 NOZ a ostatně i § 676 předchozího občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (z hlediska konkludentního zachování nájemního vztahu) ustál na tom, že tyto důkazy nepostačují a stále je dán požadavek na to, aby žalobce právní důvod užívání zemědělské půdy prokázal. Zcela nepřipadná je úvaha žalovaného, že je obtížné připustit, aby hodnota důkazu provedeného soukromoprávní listinou byla zmařena pouze tím, že účastník sdělí, že předmětnou listinu nepovažuje za pravou. *Žalobce pouze nesdělil, že listinu považuje za nepravou, ale četnými důkazy se snažil prokázat, proč údaje v ní nejsou pravdivé.*
67. Na základě uvedeného není zřejmé, proč správní orgány obou stupňů na základě zpochybnilly relevanci stávajícího a zapsaného práva žalobce jako dotčeného uživatele a proti němu postavily jako průkazné tituly soukromé listiny ohlašovatelky, nadto s vadným přístupem dokazování jejich pravdivosti a správnosti ve smyslu ust § 3g odst. 3, 4 a 5 zákona o zemědělství a § 565 NOZ osobou, která se jich dovolává. Řízení v dané věci spočívalo, také v důsledku závazného usnesení ministra zemědělství na širokém rozsahu dokazování skutečností předkládaných žalobcem a ohlašovatelkou. Správní orgán 1. stupně a následně i žalovaný v dané věci pochybili ve své pravomoci – v přístupu, kdy na základě předložených dokladů nehodnotili tyto doklady v souladu s právem, a proto nemohli z hlediska zjištěných rozporů v těchto dokladech nade vší pochybnost vzít za pravdivé,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

úplné a správné údaje v ohlášení změny poskytnuté ohlašovatelkou. Přitom povinnost k prokázání změn v ohlášení přenesly na žalobce, jemuž doposud svědčily zápisy v evidenci půdy a který tyto zápisy dokládal platnou smlouvou o darování podniku, platbami a dalšími doklady, kterými disponoval k prokázání, že jeho nájemní vztahy nezanikly. Přitom věděli, že žalobci byly původní nájemní smlouvy odcizeny a že jimi disponuje strana ohlašovatelky.

68. Aktualizace evidence podle ustanovení § 3g zákona o zemědělství má místo tehdy, pokud je vzhledem ke konkrétním, zejména skutkovým okolnostem, uváděn stav evidence a zapsaných uživatelů do souladu s realitou.
69. Správní orgány tak byly v řízení o aktualizaci evidence půdy povinny samostatně posoudit, zda ohlašovatelce nebo žalobci svědčí právní titul užívání půdy a zejména, zda jsou tyto tituly pravdivé a platné. Tuto otázku však neřešily proto, aby autoritativně rozhodly o právech a povinnostech subjektů nájemního vztahu, ale právě jen za účelem zjištění právních titulů. Pokud z četných důkazů vzájemně věcně a časově rozporných vyplývaly určité nesrovnalosti a pochybnosti, neměly bez dalšího podmínky pro to, aby v rámci své kompetence shledaly úplnost a pravdivost údajů předkládaných ohlašovatelkou a vytkly neprůkaznost údajů, které předkládal žalobce.
70. Správní orgány nemohly s odkazem na ust. § 3g odst. 14 zákona o zemědělství platném v rozhodné době rezignovat na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V souzené věci se i dle § 177 odst. 1 správního řádu v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije (v dané věci § 3g odst. 14 zákona o zemědělství) použijí při výkonu veřejné správy základní zásady činnosti správních orgánů.
71. Podle odst. 177 odst. 2 v případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté.
72. Podle části čtvrté - § 154 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.
73. Podle části první - § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, tedy i s požadavkem na soulad s jemu svěřenou pravomocí a veřejným zájmem - § 2 odst. 2 a 3 správního řádu). Soulad se svěřenou pravomocí SZIF je dán ust. § 3g, odst. 3 a 4 zákona o zemědělství, závazným usnesením Ministerstva zemědělství v této věci, soulad s veřejným zájmem je dán povahou řízení - uvedením stavu evidence a zapsaných uživatelů do souladu s realitou.
74. Zatímco v řízení o aktualizaci evidence půdy nelze vyloučit zásadu, že má být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, povaha řízení o aktualizaci evidence půdy vylučuje uplatnění institutu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Jedná se o svébytný opravný prostředek proti oznámení o aktualizaci evidence půdy, u něhož není možné dovodit užití zásady koncentrace v námitkovém řízení podle zákona o zemědělství. Pokud, jak je patrné z Oznámení SZIF, tento správní orgán institut koncentrace námitek

uplatňoval, nemohl takový postup v takto rozsáhlém a důkazně náročném sporu přivodit zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

75. Je rovněž na posouzení, zda ve stadiu řízení po závazném rozhodnutí ministra zemědělství nenabyl spor takového rozsahu dokazování, že by ve věci bylo namístě jej vyřešit jako předběžnou otázku v řízení občanskoprávním. Taková úvaha správních orgánů bude na místě tehdy, pokud se v dalším řízení po zrušení napadeného rozhodnutí soudem nepodaří ze strany ohlašovatelky jednoznačně prokázat pravost a pravdivost soukromých listin (§ 565 NOZ) a vyvrátit skutečnosti prokazované žalobcem.

VIII. Závěr

76. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného pro neúplné a nesprávně vyhodnocené dokazování řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný při rozhodování o námitkách žalobce závěry vyslovené v tomto rozsudku a v dalším průběhu řízení důsledně posoudí, zda ohlašovatelce skutečně svědčí právní tituly k užívání pozemků, a to v rozsahu, jenž tvoří sporné DPB. Bude přitom na žalovaném, případně SZIF, aby se obrátil na ohlašovatelku a pronajímatele půdy, k osvětlení věcných a časových okolností výpovědí a uzavřených smluv o zemědělském pachtu a k vyjasnění, zda a kterých předcházejících nájemních smluv a k jakým pozemkům, dříve užívaným Ing. S. N. v rámci zemědělského podniku se tato právní ujednání týkala, případně k předložení předcházejících nájemních smluv, mají-li je k dispozici. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem odůvodní a neopomene se vypořádat s jádrem procesní argumentace žalobce poukazující na zákonný režim sukcese do práv a povinností právního předchůdce na základě Smlouvy o bezúplatném převodu podniku, včetně vlivu jejího uzavření na platnost výpovědí z nájemní smlouvy.
77. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
78. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, a náklady právního zastoupení.
79. Náklady právního zastoupení tvoří odměna advokáta za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u soudu) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) Na cestovním náleží žalobci náhrada za cestu 2 x 98 km na trase Ústí nad Labem - Praha a zpět, tj. za 196 km vozidlem Toyota LC RZ X s průměrnou spotřebou 11,36 l/100 km dle (dle technického průkazu) při ceně 33,10 Kč za 1 l benzínu Natural 95 a náhradě 4,10 Kč dle vyhl. č. 333/2018 Sb. částku 1 541 Kč.
80. Náhrada za ztrátu času činí za cestu k jednání u soudu, tj. 2 x 2 hodiny, tj. 8x 30 min, tj. 800 Kč (8 x 100 Kč).
- S připočtením DPH ve výši 2 634 Kč a soudního poplatku v částce 3000 Kč činí celková výše přiznaných nákladů částku 18 174 Kč.
81. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V

tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu